

PERDONAR, QUE DIFÍCIL !

Vint-i-quatre durant l'any © Déu per a pensar – Dr Mn Jordi Castellet

Aquesta és la història de George Wilson. El 1830, va matar un empleat del govern que l'havia sorprès en el seu intent de robar el correu. Fou jutjat i condemnat a mort a la forca. No obstant això, el llavors president dels Estats Units, Andrew Jackson, li va concedir l'indult. El pres, però, es va negar a acceptar aquell perdó. El Departament de Justícia no sabia què fer. El cas fou dut a la Cort Suprema, on el jutge va dictaminar que «el perdó ofert no era sinó un tros de paper. El seu valor restava determinat per l'acceptació de la persona a ser perdonada. Si el perdó era rebutjat, aleshores no era tal perdó. El condemnat havia de ser executat.» S'acomplí, doncs, la sentència.

Fins i tot oposant-nos a la pena de mort, no podem sinó estar d'acord amb el principi que el perdó concedit ha de ser acceptat perquè sigui autèntic i de veritat. Aquest és el punt neuràlgic de l'Evangeli, amb

Per què, doncs, ens resulta difícil perdonar els altres, tot i que sigui l'única manera d'aconseguir cristal·litzar el perdó de Déu en cadascú? Doncs, serà perquè no som capaços d'apreciar i celebrar el nostre propi perdó genuïnament? De la mateixa manera que el servent ingràt de la paràbola, les persones ens solem limitar en la nostra curtesa de mires, ens centrem en els cent denaris, enlloc d'adonar-nos del deute infinit que mantenim amb Déu, per la nostra vida, però alhora per la nostra desobediència.

Pensem en aquesta infinita proporció. Un denari era el salari diari d'un treballador. Així, doncs, aquell deutor del ministre del rei li devia cent dies de treball, el que podria ser retornat en uns quants mesos, en un any a tot estirar. Però aquest mateix ministre devia deu mil talents al seu amo. Si un talent

equivalia a sis mil denaris, aleshores el ministre devia seixanta milions de denaris al rei: impossible de retornar. Es necessitarien 250 mil anys per recaptar aquella quantitat ingent de diners. Una xifra astronòmica que mostra, per exageració evangèlica, que el servent devia tal quantitat al seu amo que no hi havia forma humana possible de retornar-la. Una xifra, la dels deu mil talents, que indica el gran deute que tenim amb Déu, no tan sols per la vida i el seu sentit, sinó pel propi egoisme, pels pecats que cometem dia rere dia. Enlloc de respondre a Déu amb l'amor que ell ens té, en canvi, ens dediquem a desobeir-lo, a practicar l'egoisme, a voler tenir raó, a l'aïllament personal. Es tracta d'un

deute, ens vol fer veure Jesús que ningú mai no podria esperar acabar de pagar, encara que passés tota la vida en una penitència exagerada. Ni tan sols tota la penitència de tota la humanitat seria suficient per esborrar un sol pecat. De fet, únicament el sacrifici definitiu de Crist, l'anyell de Déu, és capaç de rescatar-nos de la pròpia desorientació existencial. Fou Déu mateix qui, en la seva infinita misericòrdia, va enviar el seu Fill a donar la seva vida per nosaltres, per esborrar el pecat del món. Déu ens demana, solament, que li restem agraïts en tot, pertot i amb tothom; que ens adonem del que ha fet per nosaltres, que és molt més del que un mateix es podria veure obligat a fer i oferir pel proïsme.

El perdó s'origina en el moment que algú el demana, sigui al proïsme, sigui a Déu mateix. Tan sols es dona el perdó d'aquelles faltes i d'aquells pecats que s'excusen. Així, doncs, si som al club dels que ens resulta difícil de perdonar als altres, aleshores segurament que el més probable sigui que no haguem arribat a apreciar i celebrar prou el perdó infinit rebut de Déu. Preguem, doncs, perquè tinguem una experiència cada dia més profunda i autèntica del seu amor infinit, mostrat en el seu fill Jesucrist.

la paràbola del servent sense compassió (Mt 18,21-35): «²²no et dic que perdonis set vegades, sinó setanta vegades set». Quan afirmem que Déu perdona, cal comprendre que pertoca a cadascú acceptar-lo. Ell el vol donar gratuïtament però no tothom està disposat a acceptar-lo; no tan sols dient «amén!» sinó actuant en conseqüència.

L'indult que Déu ja ens té concedit podria ser revocat, a fi de comptes. El rei va perdonar el deute del seu servent, però quan aquest no va voler perdonar el seu company, senyal que no havia entès res, el rei va revocar l'indult. Aquí rau la comparativa establerta per Jesús entre el perdó de Déu i el perdó entre les persones: «³⁵igualment us tractarà el meu Pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà.» En d'altres paraules, quan Déu ens atorga el seu perdó, la feina no s'acaba aquí. L'acord, en canvi, arriba quan ens fem capaços de sortir i perdonar els qui ens ofenen. La lliure gràcia del perdó de Déu demana, més ben dit, exigeix la resposta de perdonar el proïsme per ser, finalment, ratificats. No és aquesta una qüestió inquietant? «^{Sir 28,2}Perdona les ofenses que t'hagi fet el teu proïsme, i aleshores, quan preguis, Déu et perdonarà els pecats.»